

כּן, מה זֶה שְׁאָמַר הַפְּתוּב כּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים וְגו' ? הוּאִיל וְהִיתָה לָּהֶם נִשְׁמָה, הִיָּה לָּהֶם לְהַנְצִיל ! לֹא הִיָּה בִּידוּ.

בְּאוּ וּשְׁאֵלוּ אֶת רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לָהֶם, כִּף הוּא, וּפְסוּק זֶה מְסִיעֵ לּוּ, שְׁכַף אָמַר אָבִיו [אבא], שְׁכַפְאֶשׁ בָּא הַמְּבוּל, לֹא רָאָה [היה] אָדָם שֶׁיַּעֲשֶׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁבְלֵי אֵלָא נַח, וּזְכוּתוֹ לֹא הִיָּתָה אֵלָא לְהִגָּן עֲלֵיהֶם וְעַל בְּתִיבָהּ, שְׁלֹא הִיָּתָה זְכוּתוֹ כִּל כִּף לְהִגָּן עַל כָּל הַדּוֹר, וְאוֹתָם שְׁהִיּוּ צְדִיקִים בְּתַחֲלָה, כְּמוֹ חֲנוּךְ וְיָרַד, שְׁהִיָּתָה לָּהֶם נִשְׁמָה קְדוּשָׁה וְרַאויִים שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יַעֲשֶׂה בְּשִׁבְלֵם - בְּתַרְבָּה מִתּוֹ. וְהִיָּנוּ שְׁאָמַר כּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפּוֹ, אוֹתָם שְׁנִשְׁמָה קְדוּשָׁה הִיָּתָה בָּהֶם. וְאֵל תֵּאמַר שְׁעַל אֵלוּ שְׁהִיּוּ בְּמַבּוּל הוּא אָמַר, אֵלָא בָּא הַפְּתוּב וְאָמַר מְכַל אֲשֶׁר

בְּתַרְבָּה מִתּוֹ : ע"כ ממהשמטות

מְכַרְּ אוֹתָם שְׁהִיָּתָה בָּהֶם נִשְׁמָה קְדוּשָׁה כְּמוֹ חֲנוּךְ, יָרַד, וְכֵל הַצְּדִיקִים, כְּדִי לְהִגָּן עַל הָאָרֶץ שְׁלֹא תִשְׁמַד בְּגִלְלָם. זֶהוּ שְׁכַתוּב כּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפּוֹ מְכַל אֲשֶׁר בְּתַרְבָּה מִתּוֹ, כְּכֹר מִתּוֹ וְהַסְּתַלְקוּ מִן הָעוֹלָם, וְלֹא נִשְׁאָר מֵהֶם מִי שֶׁיִּגָּן עַל הָעוֹלָם בְּזִמְנָה הַהוּא.

בֹּא רָאָה, הַכֵּל הֵם דְּרָגוֹת אֵלוּ עַל אֵלוּ, נַפְ"שׁ, רוּ"חַ, נִשְׁמָ"ה, דְּרָגָה עַל דְּרָגָה. הַנְּפֶשׁ בְּרַאשׁוֹנָה, וְהִיא הַדְּרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה, כְּפִי שְׁאָמְרָנוּ. אַחַר כִּף רוּחַ, שְׁשׁוּרָה עַל הַנְּפֶשׁ וְעוֹמְדָת עֲלֶיהָ. הַנְּשִׁמָה הַדְּרָגָה שְׁעוֹלָה עַל הַכֵּל, וּבְאִרוּהָ.

נַפְ"שׁ - זוֹ נַפְשׁ דְּדוֹר, וְהִיא שְׁעוֹמְדָת לְקַבֵּל הַנְּפֶשׁ מֵאוֹתוֹ נְהַר שְׁשׁוּפֶעַ וְיוֹצֵא. רוּחַ - זוֹ הַרוּחַ שְׁעוֹמְדָת עַל

וְאִמְרִיתוּן דְּנִשְׁמַתָּא הִיא קְדִישָׁא מְעֻלָּא עַל כָּל אֵם בְּן מָאִי הוּא דְאָמַר קָרָא כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים וְגו', הוּאִיל וְהָיָה לָּהוּ נִשְׁמַתָּא, הָיָה לָּהוּ לְאִשְׁתַּזְבָּא. לֹא הָיָה בִּידֵיהָ.

אָתוּ שְׁיִילוּהָ לְר' אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר לָּהוּ כִּף הוּא, וְהָא קָרָא מְסִיעֵ לִיָּה דְהַכִּי אָמַר אָבִיו (אבא), דְכִי אָתָא טוֹפְנָא לֹא חִזָּא (תוה) בְּרַ נֶשׁ דִּיעֵבִיד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינֵיהָ, אֵלָא נַח. וּזְכוּתֵיהָ לֹא הָיָה אֵלָא לְאַגְנָא עֲלֵיהוֹן וְעַל בְּתִיבוֹן דְּלֹא הָיָה זְכוּתֵיהָ כִּל כִּף לְאַגְנָא עַל כָּל דְּרָא וְאִינוּן דְּהוּוּ וּזְכָאִין בְּקַדְמִיתָא כְּגוֹן חֲנוּךְ יָרַד דְּהוּוּ לָּהוּ נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, וְחִזְיָאֵן לְמַעַבְד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינֵיהוֹן בְּתַרְבָּה מִתּוֹ. וְהִיָּנוּ דְאָמַר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפּוֹ אִינוּן דְּנִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא הָיָה בְּהוֹן וְלֹא תִימָא דְעַל אִינוּן דְּהוּוּ בְּטוֹפְנָא אָמַר, אֵלָא אָתָא קָרָא וְאָמַר מְכַל אֲשֶׁר בְּתַרְבָּה מִתּוֹ : (עַד כֹּאן מִהַשְׁמָמוֹת)

מְכַרְּ אִינוּן דְּהוּוּ בְּהוּ נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא. כְּגוֹן חֲנוּךְ, יָרַד וְכֵלְהוּ צְדִיקָא, בְּגִין לְאַגְנָא עַל אַרְעָא, דְּלֹא יִשְׁתַּצִּי בְּגִינֵיהוּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, כּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפּוֹ מְכַל אֲשֶׁר בְּתַרְבָּה מִתּוֹ. כְּכֹר מִתּוֹ וְאִסְתַּלְקוּ מְעֻלְמָא, וְלֹא אִשְׁתַּאֲר מְנַהוֹן מְאֵן דִּיגִין עַל עֻלְמָא בְּהוּא זְמָנָא.

תָּא חֲזִי, כָּל אֵם אִינוּן דְּרָגִין, אֵלִין עַל אֵלִין. נַפְ"שׁ, רוּ"חַ, נִשְׁמָ"ה. דְּרָגָא עַל דְּרָגָא. נַפְשׁ בְּקַדְמִיתָא, וְאִיהִי דְרָגָא תַתָּאָה כְּדְקָאֲמְרָן. רוּחַ לְבַתֵּר, דְּשְׁרִיא עַל נַפְשׁ וְקִימָא עֲלָהּ. נִשְׁמָה, דְּרָגָא דְסֻלְקָא עַל כָּל אֵם, וְאִיהִי דְרָגָא עֲלָהּ.

נַפְשׁ, דָּא נַפְשׁ דְּדוֹר, וְאִיהִי דְקִימָא לְקַבֵּלָא נַפְשׁ מִהוּא נְהַר דְּנִגִיד

הנפש, ואין קיום לנפש אלא ברוח, וזו הרוח ששורה בין האש והמים, ומכאן נזונית הנפש הזו.

הרוח עומדת בקיום של דרגה אחרת עליונה שנקראת נשמה, שהרי משם יוצאות נפש ורוח, משם נזונית הרוח. וכשנוסעת הרוח, אז נוסעת הנפש, והכל אחד. ומתקרבים זה לזה. הנפש נקרבת לרוח, והרוח נקרבת לנשמה, והכל אחד.

בא ראה, ויגש אליו, התקרבות של עולם עם עולם, להאחו זה עם זה, שהכל יהיה אחד. משום שיהודה הוא מלך ויוסף מלך, התקרבו זה לזה ונאחזו זה עם זה.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים מח) פי הנה המלכים נועדו - זה יהודה ויוסף, משום ששניהם מלכים, והתקרבו זה לזה להתנכח שניהם יחד, משום שיהודה ערב לבנימין, והיה ערב לאביו בו בעולם הזה ובעולם הבא, ועל כן התקרב לפני יוסף להתנכח עמו על עסקו של בנימין, שלא להיות בנדוי בעולם הזה ובעולם הבא, כמו שנאמר (בראשית מג) אנכי אערכנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך וחסאתי לך כל הימים, בעולם הזה ובעולם הבא.

ועל כן, פי הנה המלכים נועדו עברו יחדו, התרגזו יחד והתרגזו זה עם זה בשביל בנימין. מה כתוב? המה ראו כן תמהו ונבהלו נחפזו רעדה אחזתם שם, לכל אותם שהיו שם. (לכל שאר השבטים

שהיו שם.)

חיר פיולדה, משום שהיו פוחדים להרג ולהתרג, והכל בשביל בנימין. (מה כתוב? כן תמהו

ונפיק. רוח, דא רוח דקיימא עליה דנפשא, ולית קיומא לנפש אלא ברוח. ודא איהו רוח דשריא בין אשא ומיא, ומחכא אתון האי נפש.

רוח, קיימא בקיומא דדרגא אחרא עלאה דאקרי נשמה, דהא מתמן נפקי נפש ורוח. מתמן אתון רוח. וכד נטיל רוח, פדין נטלא נפש, וכלא חד. ואתקריבו דא בדא. נפש אתקריב ברוח, ורוח אתקריב בנשמה, וכלא חד.

תא חזי, ויגש אליו, תקרובתא דעלמא בעלמא, לאתאחדא דא בדא למהוי כלא חד. בגין דיהודה איהו מלך ויוסף מלך. אתקריבו דא בדא, ואתאחידו דא בדא.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים מח) פי הנה המלכים נועדו, דא יהודה ויוסף. בגין דתרווייהו מלכים, ואתקריבו דא בדא לאתוופחא תרווייהו כחדא. בגין דיהודה אתערב ביה בבנימין, והוה ערב לגביה דאבוי ביה, בהאי עלמא ובעלמא דאתי. ועל דא אתקריב קמיה דיוסף, לאתוופחא עמיה על עסקא דבנימין, דלא למהוי בנדוי בהאי עלמא ובעלמא דאתי. פמה דאת אמר, (בראשית מג) אנכי אערכנו מידי תבקשנו אם לא הביאותיו אליך והצגתיו לפניך וחסאתי לך כל הימים. בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

ועל דא, פי הנה המלכים נועדו עברו יחדו, אתרגזו כחדא, ואתרגזו דא בדא בגיניה דבנימין. מה כתיב, המה ראו כן תמהו ונבהלו נחפזו רעדה אחזתם שם, לכל אינון דהוו תמן. (לכלהו שאר שבטין דהוו תמן).

חיר פיולדה, בגין דהוו דחלין, לקטלא ולא תקטלא, וכלא בגיניה דבנימין. (ד"א